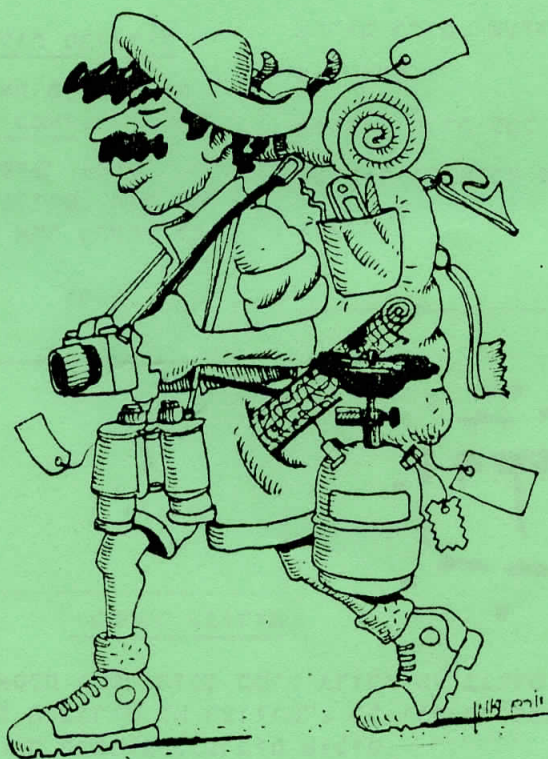

מספר 1017

י"ח בניסן תשמ"ז
17.4.87

כפר הנשיא
עלון פנימי לא לפרסום

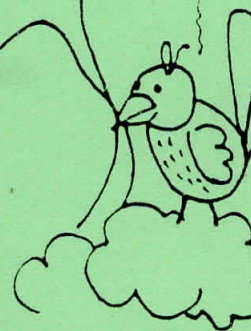
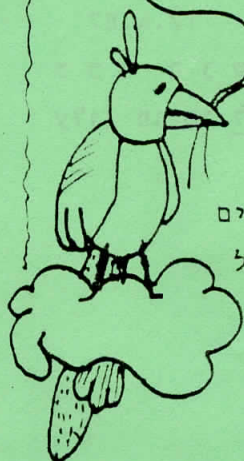

ברוכים
החוזרים
מסיני

עצמון ! I ♥

טומי עמית טילפן מאנגליה - מסר לכולנו ד"ש וחג שמח.

כתובתו הנוכחית: 19 PRINCES ROAD
S1 RICHMOND SURREY
ENGLAND

אני רוצה להודות לצוות המרפאה ולחברים
אחרים רבים, שעזרו לי בתקופת המחלה של
אמי ז"ל.

כמובן, תודה לכל בית כפר הנשיא עבור
העידוד והתמיכה שקיבלתי מאז שהיא
נפטרה.

שוש אפשטיין

החוג להתעמלות מכוגרים

החוג יחדש את פעולתו רק
ביום ב' 11 במאי.

מצטרפים חדשים (מעל
לגיל 45) רצויים. אין מה
לחשוש - כל אחד מתעמל לפי
יכולתו.

לן ו.

יד טנייה

במחסן הבגדים

במחסן מתאספת במשך הזמן כמות גדולה של בגדים לא מזוהים ובגדים שנמסרו
ע"י חברים לסל ה"בגדים לא רצויים". כל יום מתווספים עוד כמה פריטים ובעבר
היינו שולחים את הבגדים לנצרכים שונים.

לאור המצב הכלכלי הבלתי-מזהיר שהשתלט עלינו השנה, "התבשל" בין צוות
המחסן הרעיון הבא:

נארגן "מכירה כללית", שבה המחירים יהיו סמליים כמעט, ונשיג מטרה כפולה -
מדפי המחסנאות יתרוקנו בכת אחת מכמות גדולה של בגדים, וחברים וחברות ייהנו
מבגד מחודש בלי הוצאות גדולות. התמורה תוקדש לאירוח ילדי "אלי" בקיץ,
מיבצע שבדרך-כלל עולה לקופת המשק סכום מסויים.

בשלב ראשון מיועד המיבצע לחברים/חברות (ומועמדים) בלבד.

תאריך המכירה: יום שלישי 21.4.87, בין השעות 16.30-19.00, במחסן הבגדים.

צוות המחסן

חזל טוב... חזל טוב

ל יום - הולדת

19.4. שושנה יודאיקין

שולמית פרנק

רג'י פרלסון

אביבה גולדברג

שני ויינשטיין (נכדה של אדלשטיין)

20.4. הלל יודאיקין

קליב בלומנטל (חייל מאומץ)

21.4. אירין שיין

דרור אגמון

שמואל אפשטיין

ימי - נישואין

גרשון מדר

24.4. נעמי ובני פורדטר

22.4. נתן אפשטיין

יגאל ניימרק

23.4. רונה אנגלסברג

שימו לב !!!

24.4. ניקול איסטון

ג'ון כהן

שונה מספר הטלפון של השער:

המספר החדש: **840**

גם מספר הטלי של אבוקדוד בית

בטלפון הנייד שונה ל: 841

25.4. נטלי שטרובל

ערב פסח שני - "נצב ה'רום" (...)

לקראת ערב חג שני של פסח ליכנסו צוות המטבח, האקונום, חדר-האוכל למצב הכן: מיבצע האירוח ההמוני יעמוד להתבצע תוך שעה אחת. חברי המזכירות, לבושים בכל הדרם, מוכנים לקבלת הפנים; הכניסה למשק קושטה בדגלי הלאום ועוטרה בשיבולים ופרחי אביב; משטרת ר"פ הודיעה שהשירה בדרכה לכאן. החברים נתבקשו לא להזמין אורחים "פרטיים" באותו יום. נטע, באופטימיות בלתי נלאית, מנסה לסדר עוד 150 מקומות ישיבה, לכל מקרה. האם יעבור המיבצע ללא פאשלות?

באותה שעה בדיוק מתבצע ברחבי התק"ם מיבצע ענק של אירוח 50,000 עולים חדשים מברה"מ, אשר זה עתה הגיעו, באמצעות רכבת אווירית מיוחדת שהופעלה במשך השבוע החולף. לכפר הנשיא הוקצו 700 אורחים. הארגון אצלנו הוטל (כמובן) על אדי נ., אשר - - - - -

כל זה, כמובן, עדיין לא התרחש. זהו תסריט דמיוני שיתרחש במציאות בעוד מספר שנים (חודשים/שבועות...), בין היתר אם אנו נרצה בכך. (האם נרצה? מה יוצא לנו מזה?...)

מה שכן יתרחש ביום ראשון הקרוב, ערב חג שני של פסח, הוא מפגש קרוב עם התסריט הזה עצמו. האם הוא אפשרי - בואו ותיווכחו. האם הוא רצוי לנו? גם בכך ידובר. הפעם "מרוסיה באהבה" - קצת אחרת: על יציאת רוסיה דהיום. ממקור ראשון, בתוכנית מעניינת, עשירה, מגוונת, לא מילולית בלבד!... והערה אחרונה: לא מעט חברים טרחו בהכנתה ויהיה זה כדאי והוגן - לבוא.

הצוות המארגן

מה נשמע?

נחתתי בשולחן מסויים בארוחת-בוקר (המיקום שמור במערכת) וקיבלתי צרור חדשות כדלקמן:

* - "יש לנו ברית וחג הגז באותו היום. רק שלא יתבלבלו..."

"לגבי הברית אפשר להגיד שזה STOP PRESS (הבן השלישי למשפחת פרס)"

- יש בעיית שכרות במשק. אפילו בליל הסדר היה לנו מייק שיכור" (מיקרו-פון שהתמוטט שלוש פעמים).

- ועוד על ליל הסדר: "בכפר הנשיא לא יודעים שום דבר. כל שנה אותן השאלות." (לגבי נושא הסדר - קיראו קטע מ"בקיבוץ" להלן)

- אבל בכל זאת לא אחד באפריל היום, אז נהיה קצת רציניים. איציק מוסר שאותו מקרופון אמנם ניזוק, אבל עדיין פועל ואפשר לתקנו. האם אעז להציע שבמעמדים כאלה יעמוד איש במה בהיכון, כדי להגביה/להנמיך/להזיז לפי הצורך?

* מענף "החולה" מוסרים לנו על תקופה בוערת, כשרק הספיקו לקצור 665 ד' חיטה וכבר מעבדים את הקרקע (לפי שיטת הדו-גידול) לזריעת הבוטנים. בשעת כתיבת שורות אלה העבודה עדיין בעיצומה, עם ימי עבודה של 14 שעות. השנה התברכו בעוזרים מקצועיים: גדי, אודי ומרדכי. להם תודה, ותודה מיוחדת לעזרה הנוספת של רונן, סט ויורם.

* אומרים שרקפת המריאה למזרח הרחוק ומתכננת פגישה בבנגקוק עם ענת ונירה, העומדות להגיע מטיבט! רק אל תלכו לאיבוד בצומת, בנות.

* גם באוסטרליה אפשר לפתוח עוד מעט סניף (זמני...?) של כפר הנשיא. שם נקודת המפגש של הבנים דווקא. חבר'ה, תיהנו, תלמדו ותחזרו הביתה בשלום.

* ליל הסדר עבר עלינו בנוחיות יחסית; אם אזכיר לכם שהמגישים עברו בין השולחנות, כדי להגיש את המזון, תראו שזה היה לא רגיל. השאלה היא, אם הנוהג של "סדרים פרטיים" בקו עליה או שיעלם עם הרחבת חדר-האוכל.

* אם נהנית מהשירה אחרי הסדר היה תלוי בשם שנתת לאותו מפגש במועדון. התכוונת ל"חגיגת זמר"? אז היה זה אולי מבולגן. לא לפי טעמך. זמרי הסולו זייפו מעט. אבל אם באת להשתתף בשירה בציבור, זה היה מהנה מאוד.

* האביב בעיצומו ואפשר ללכת לאיבוד בין עשבי הבר הרב-גוניים המתנשאים לגובה. ביום החג עברו בשמי הקיבוץ "ענני חסידות", לפי אחד החברים. אנשי טבע מספרים גם על זוג בזים המתעלסים בעצי האקליפטוס בכביש המערכת ומי שיושב בשקט במרפסת של אריק יכול לצפות בשפני-סלע מתחממים בשמש!

* רות נאי השתתפה בסרט קצר (לא וידיאו הפעם) היא משחקת אם קיבוצית שבנה עומד לעזוב את הארץ. פרטים בהמשך.

בינתיים חג שמח ונעים ושבת שלום

א נ ג ה

"ההרים גבוהים יותר בדרך חזרה"

שבוע לפני פסח התארגנה קבוצה של משוגעים והחליטה לצאת בכיוון ההפוך לבני ישראל. אל תוך מרחבי סיני.

כבר במסוף טאבה התחיל הזמן להתנהג בצורה משונה. מזכיר לנו שבמעברי-גבול הדקות הופכות לשעות. מחתימים דרכונים בצד הישראלי, אחר-כך בצד המצרי. ההת-עסקות עם הציוד משכיחה מעט את המתח. הפקיד המצרי שואל את טוטסי, אם זהו השם. וטוטסי באדיבות מתקנת אותו ואומרת - לא, זה צבע העיניים, השם הוא שם. אף אחד לא אמר שפקיד מצרי במעבר הגבול חייב לדעת לקרוא אנגלית.

כשגומדים להעביר את הכול, מגלים שהאוטובוס, שהיה אמור לאסוף אותנו לסנטה, אסף בינתיים קבוצה אחרת ונסע. יושבים ומחכים. בינתיים מחליפים דולרים לכסף מצרי וממשיכים להמתין. בערך בשעות הצהריים מגיע האוטובוס של החברה המצרית "יונינג'ס-טורס" ואנחנו מפליגים לעבר סנטה. בדרך עוברים נופים קסומים - הפיורד, ג'זירת-פרעון, אי האלמוגים. כאן איתן מתחיל לצבור את כאבי-הלב הראשונים שלו. המצרים בנו את המבצר הממלוכי-צלבני מחדש. היום נראה אי-האלמוגים כמו דיסנילנד. כשחולפים ליד ראס-בורקה, נכנסים קצת למתח. משהו תלוי באוויר. בזמן שהאוטובוס עוזב את כביש החוף ומפנים לתוך המדבר, בואכה ההר הגבוה, אני מדימין לי את היריות ואת צעקות הפצועים.

ועכשיו הפסקה להרהורים: כאשר אתה נוסע לסיני, להר הגבוה, אתה מפליג אל האת-מול. אל האתמול הגיאולוגי ואל האתמול שלך, אם היית שם לפני שהוחזר למצרים. אזור ההר הגבוה יגלה לך בחריפות רבה שהסלע הוא דבר חי. דבר שחומק ממך במקום שאתה חי, במקום שבו בייתת את הסבע. בהר הגבוה אתה תופס שנשימה אחת של הסלע נמשכת אלפי שנים, שהוא משתנה כל הזמן, פושט צורה ולובש צורה. ואתה עובר-אורח, אתה הרף-עין זעיר במחזור חייו, רפרוף בלתי מורגש במעגל הזמן שלו.

לכן כשאנו חוזרים לסיני, להווה של הסלע, אנחנו חוזרים אל האתמול שלנו. סוף הרהורים.

כשמגיעים ל"דרך זיוה", מגלים להפתעתנו שהמצרים שפכו עליה כביש. בזמנו, כאשר גברוש פרץ אותה, כהרגלו - בפרץ אדיר של יוזמה וחוסר התחשבות, באו החבר'ה מבית-ספר-שדה והעלימו את הסימנים שתקעו המודדים. לכסוף הושגה פשרה והדרך נפרצה, אך לא זופתה. למצרים אין חברה להגנת הטבע והם מפתחים את האזור בלי לעשות חשבון.

כשמגיעים לסנטה, חוטפים עוד שוק. הכפר הבדווי הקטן אל-מילגה הפך לעיר. כבר מרחוק אנחנו מבחינים באשכולות של אורות. כשמתקרבים מבחינים במכנים מפוארים. זהו "יד סאדאת". מלון ומבנה שיכיל בעתיד מרכז לשלושת הדתות. נבנו בית-ספר גדול ומסגד מצועצע. עיר של ממש. האורות מקלקלים לירח את האפשרות לשפוף אור חיזור ורומנטי על הוד הקדומים של ההרים המתנשאים סביב למקום, שבו לפי המסורת הנוצרית חנו בני-ישראל, כאשר משה עלה על ההר, כדי לקבל את החורה.

אנחנו הולכים לישון באכסניה. המזרונים מונחים על שתי במות בטון שמתרוממות בשני צידי החדר ומשאירות באמצע שביל למעבר. בבוקר אנחנו פוגשים בסעד-אללה, המדריך הבדווי שלנו, בן לשבט הג'בליה. מתחילים לטפס לעבר העבאס-פשה. בדרך מקבלים הסבר מקיף מאיתן על המורפולוגיה של האזור. איתן אוהב להראות את המכלול, את ההקשרים שבין המקרו למיקרו. הדברים הופכים ברורים יותר מרגע לרגע. עבאס-פשה בנה ארמון במקום בלתי אפשרי ובאזור בלתי אפשרי, כדי לשבור את ההגמוניה הנוצרית באזור ההר הגבוה. הארמון שלו מבליח מלמעלה כתמרור ומו-דיע לכל מי שרואה אותו מרחוק - אני כאן.

(ההרים גבוהים יותר - המשך)

ביום רביעי התחלנו להגיע לאזור הגרניט האדום. הגרניט בפרט, וכל אזור ההר הגבוה בכלל, ממחיש לי את קביעתו של קלוד לוי שטראוס, שאומר שישנה חוויה אסתטית במקום שאתה נפגש בהזערה של היקום, או חלק ממנו. מדבר סיני, ובעיקר ההר הגבוה, הם הזערה של מעשה הבריאה, משום שהם מקפידים בגרניט חלק מההתרחשויות העצומות יותר שידעה ההיסטוריה של כדור הארץ. לכן גם עברתי בהר-הגבוה חוויה דומה לזו שעברתי כשהייתי בקפלה הסיקסטינית בסן-פיטרו ברומא, מול בריאת העולם של מיכאל-אנג'לו.

ביום הראשון אתה מסתער על ההר, מנסה לכבוש אותו. ביום השני אתה מאט את הקצב. אתה מכין שהוא בלתי נגמר ובלתי מנוצח. אין מה למהר. מגיעים לגלעת אל-אזרק (בריכת התכלת) - בריכה קטנה ועמוקה, מימיה צלולים ומקפידים את הדם. קופצים ראש פנימה להתרחץ, הנשימה נעתקת מעוצמת הקור. אחר-כך יוצאים כולם ונשפכים על הסלעים מסביב לבריכה, כדי להתחרדן בשמש. לארוחת הצהריים מכין לנו סעד-אללה ליצה, שהיא פיתת-ענק שהכדוויים מכינים ישר בתוך הגחלים. טעים לאללה. אני מדלג על הימים. קודם כול משום שלזמן אין משמעות ואחר-כך משום קוצר היריעה להכיל את הכול.

אנחנו פוגשים בגבישי קוורץ, נטיפים משובשים ושקופים. תכשיטים מעשי ידי הטבע. סעד-אללה יודע היכן למצוא אותם. הוא מטפס למעלה, למצוא עורקי קוורץ. בארוחת הצהריים סעד-אללה שואל ממני מראה, ממשהו אחר סכין-גילוח, והולך להתגלח באחת הבריכות הקטנות. הוא חוזר מצוחצח ומגולח.

ג'בל אחמר - גוש ענק של סלעי גרניט אדום, משוייפים לכיפות סדוקות. לעיתים הסדקים הם מקבילים, לעיתים ללא סדר. מישהו, כנראה פסל מטורף, הלך ומילא אותם בנחיריים. לאן שלא תביט תראה אותם פעורים, כמעשה נשימה אחרון של אדם חולה קצרת. למעלה, באחת התצפיות של אל-מילגה, רואים את הסרט השחור של הכביש שזיפתו המצרים, חוצה כפס דק את בקעת-ארחא. לא רחוק ממנו חוצה קרן אור את הביקעה, ישר בכיוון שבו היא נפתחת לשמים. איתן נכנס למצב צבירה קונספטואלי ומודה בשפה רפה שמלמעלה (מהעבאס-פשה) נראה הסרט השחור של הכביש בהצטלבותו יפה.

בלילות, כשמגיעים אל חניון הגמלים, מקימים מהר מאהל ומכינים ארוחת-ערב. אחר-כך יושבים סביב למדורה ושרים שירים ומשוחחים על נדידת יבשות והכול מסתדר ומת-ישב לך טוב בתוך כל הגדול-הגדול הזה מסביב.

מנזר סנטה-קטרינה - גיבוב של מכנים שהצטברו כרבות השנים מאז שיוסטינוס קיסר החליט לפרוש על המנזר את חסותו ולהקים להם חומה. בגלל ריחוקו של המנזר הוא עבר בשלום את תקופת ההשחתות של פסלים ואיקוניונים, שידעו מנזרים וכנסיות אחרים, קרובים יותר למקומות יישוב. איתן מספר על נזיר אמריקני ממוצא יווני, עבריון שנידון לשרת חלק ממאסרו בסנטה, שנהג להחביא "פלייבוי" מתחת למזרון והיה מלא אינפורמציה על יחסי הנזירים בינם לבין עצמם.

נפרדים מאזור ההר הגבוה, נוסעים לעין-חודרה. איתן קורא קטע מרגש של הלורד פאלמר בתצפית על נווה המדבר. עוד קודם לכן, כאשר עצרנו ליד סלע הכתובות, הגיעו פתאום הנזל וגרטל (גילי ומאיר) רכובים על גמל ובדווי קטן נוהג אותם. חוזרים לכביש לשותת תה ולא לפני שאיתן מספר לנו איך לוכדים חרדון-צב. איתן נשאר להסביר לקבוצה של שלושה אנגלים ורודים את כל מה שהוא יודע על גיאו-מורפו-בוטניקה-זואולוגיה וכו'. כשהוא גומר, הם מתעניינים לדעת מאיין הוא.

(ההרים גבוהים יותר - סוף)

איתן מכריז על העיר צפת כסימן-ההיכר הברור ביותר לאזורנו. הם פולטים צהלה ושואלים, אם הוא במקרה מכיר אחד בשם אורי אדלשטיין. מהו? להוץ הסתבר שהם קשורים לפרויקט "ורד-הגליל", מפעל השוקולד שבצפת. עולם קטן.

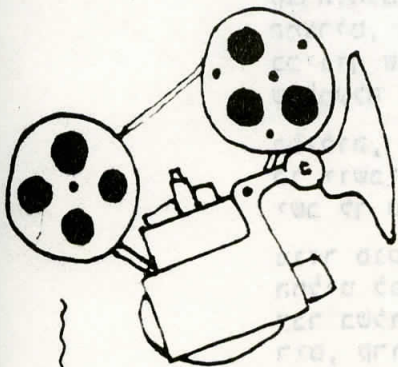
נוסעים ללון לילה אחרון במעגנה, לא רחוק צפונית לנואיבה. עם חשיכה מכינים ארוחת-ערב גדולה ומסיבת סיום. פתאום סוטה מהכביש שיירה של לנדרוברים, שמרחוק נראים צבאיים, ונוסעים לעברנו. כולם פוסחים על פעימה וכשהם מתקרבים מתברר שאלו לנדרוברים אזרחיים ושהם נושאים בתוכם קבוצת מטיילים שפגשנו באזור ההר הגבוה.

ביום האחרון קמים מוקדם ומטיילים בקניון חולי ויפהפה. מתרחצים בים, צוללים מעל לריף האלמוגים. אורזים את הציוד ונוסעים הביתה. כשנפרדים מהמדבר במסוף טאבה, אני תופס פתאום שלאדם מן הישוב, כמונו, ישנן מעט מאוד נקודות שבהן הוא יכול להתחבר בטבורו אל המכלול. אל הנקודה שמחברת בין אדם, חיה, צומח וקרקע. מדבר סיני הוא אחד מן המקומות האלה.

ואז הכנתי גם שאיש אינו שולט במדבר, לא הרומיים ולא הנזירים ולא הממלוכים ולא המצרים ולא הישראלים. סיני היה ויישאר ממלכת המדבר והסלע. שייך לעצמו בלבד.

ועוד מילה לסיום. היה זה טיול יוצא דופן, בעיקר הודות לאדם יוצא דופן שתכנן אותו ובסבלנות בלתי נלאית הסביר לנו ביום ושר לנו בלילה, ודאג להניח לפנינו תשתית שעליה תצמח ההכנה של מכלול הקשרים של הגורמים, הקשורים זה בזה במדבר. בלי איתן זה לא היה אותו הדבר. תודה לך ולהתראות בטיול הבא.

ד ו ד ו

פינת הסרט השבועי

שם הסרט: רוקי 4

כימוי: סילבסטר סטלונה

משחק: סילבסטר סטלונה, טליה שיר, ברט יאנג, קרל וודרס

סרט המשך לסרטי רוקי. הפעם מגיח ענק בלונדיני מעמקי סיביר ומחסל את ידידו של רוקי, אפולו קריד. רוקי יוצא למלחמה על הענק הרוסי ומנסה לגבור עליו ברוסיה. הסרט גדוש באפקטים, חיתוכים מהירים שהופכים את הקרב לסידרת מהלומות אינסופית.

סרט לא מתוחכם מדי, אך אפקטיבי למדי. קולנוע צפוי. סטלונה מנסה גם להכניס איזשהו מסר אידיאולוגי לסרט וקורא לנו לחזור אל הטבע. נו, מילא. אפשר לנסות.

נ.ב. בשבוע הבא יוקרן הסרט "כשראליים משתוללים". קומדיה.

התחנה הבאה - הוליווד?

כפי שדיווחנו ב"מה נשמע", השתתפה רות נאי בסרט "של ממש". זהו סרט של סטודנטים ומשתתפים בו שלושה שחקנים - רות, חבר ממשמר העמק ובחור מתל-אביב שלמד בנוה-צדק. הבמאי ראה ב"כימת הגליל" את רות ובחר בה לתפקיד. הוא בן קיבוץ עין-דור, ששם צילמו את הסרט.

העלילה היא של זוג בקיבוץ, שבנם יחידם עזב את המשק ומגיע לביקור לפני יציאתו לחו"ל.

כשרות אמרה לבמאי שיש לה קשיי שפה, הוא אמר ש"יסתדרו עם זה", ובהמשך הבינה רות איך שזה נעשה.

"עד שהגענו לעין-דור לא עשינו חזרות בכלל", מספרת רות, "קראתי את הטקסט פעם כאן עם הבמאי וה'בעל', ועל המקום שינו דברים, אבל לא היו חזרות. הגענו לעין-דור בלילה - אז צילמו קודם את החלק שהתרחש בלילה, בלי להתחשב ברצף העלילה. ה'סט' היה ביתם של הורי הבמאי שפנונו אל השכנים לשלושת ימי הצילומים. לא מצלמים לפי סדר העלילה ובנוסף לזה מצלמים קטעים קצרצרים, ללא קשר ביניהם. הכול מבוסס על טכניקת צילום ואפקטים והבמאי כמעט בובה. בקטע הראשון יש לי כמה שניות משחק - פאניקה כשהאב מקבל מין התקף-לב. לקטע הזה קדמו הכנות של בערך שעה. צריכים למקם את הזרקורים בחוץ בדיוק של סנטימטרים, לזלף "אור ירח" דרך החלון בזווית מסוימת, שתיתן גם את צל מסגרת החלון... צריכה למקם את השחקן (אותי!) לפי סרט מדידה למרצפת הנכונה... וכשאומרים 1-2-3-4 אקשן!!! השחקן (אני!) צריך לגייס בדיוק את הרגש הנכון ולהגיד בהטעמה את המשפט. ואם מפקשים יש הרגשה איומה, כי כל שניית צילום עולה הון. ואם מישהו השתעל ברקע או הזיז כיסא, צריכים לחזור על הקטע שנית. בבוקר צילמנו את "סצינת ארוחת-הבוקר".

המשפט שלי - אל הבן - הוא: 'אני לא מבינה למה אתה מפחד לבוא אל חדר-האוכל', ואז האב נכנס עם האוכל והבן מתחיל לאכול. עשינו את זה לפחות 10 פעמים, וכל פעם מסיבה אחרת, היה 'קט' בדיוק כשהבן התחיל לאכול. הצעיר התל-אביבי היה דווקא רעב ובדיוק כשפתח את הפה, לקחו לו את האוכל כל פעם.

ואז יש עניין ה"קלאוז-אפ" (צילום מקרוב). כל פרט חשוב. כש'שתיתי תה' ורצו לצלם את הקטע שוב הייתי צריכה לשטוף את הכוס, לנגב אותה ושוב למלא לפני שהסכימו לצלם עוד פעם.

בתמונה אחת אני צריכה לשחק בהלה בקלאוז-אפ. לך ותרגיש פאניקה, כשהמצלמה סנטימטרים מהפרצוף ואתה מסתכל אל קיר לבן! אותו הקטע גם הקלטתי לחוד, לא כעת צילום. זאת אומרת ישבתי על כיסא ליד הרשמקול והצטרכתי להישמע כאילו אני מתרוצצת בפאניקה.

בסצינת הסיום, כשהבן יוצא במכונית והאם מגיעה עמוסת חבילות, שהבן לא רוצה אותן, נכנס הצלם עם המצלמה לתוך האוטו, כדי לקבל אפקט של הבן המסתכל החוצה דרך השמשה אל אמו העמוסה. בקיצור, הרבה מאוד טכניקה, פחות משחק.

"מה אורך הסרט?"

"12 דקות".

"איפה יהיה אפשר לראות אותו?"

"אני לא יודעת".

"האם יש עוד תוכניות?"

"כטח. כעת אולפן תל-חי מצלם סרט וידיאו בראש-פינה על ליצן, ליצנית וג'נטל-

מן אנגלי. מלבדי משתתפים גם אלן איסטון ונתן אפשטיין".

סיפרה: רות נאי

מה נשתנה

משנה לשנה, בפרוס חג האביב, מתרבות הקושיות.

האביב עצמו דווקא בסדר. תפאורה חגיגית יותר קשה להמציא. גם עוגות כשרות למדנו לאפות, וכבר ציחצחנו את השמשות וביערנו את בגדי החורף מפני שמלות האביב.

לכאורה, כתמיד, סדר כהילכתו המקהלה פוצחת, הקריאה קולחת, ילדי כיתה א' שרים בקול משתנק מחתרגשות מהנשתנה והאורחים מרגישים כמו בבית.

אך משנה לשנה נראה כאילו קשה יותר להקשיב למה שנאמר שם, ליד המיקרופון. כל שנה אותו הסיפור על יציאת מצרים - אי אפשר לחשוב על משהו חדש עם ארבע חכוסות אנחנו איכשהו מסתדרים, אבל מה עושים כאן ומי הזמין לאולם הצפוף הזה את

רבי אליעזר, ורבי יהושע, ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא ולמה צריך לחכות 40 שנה עד שיביאו את העוף והקניידלאך?

פחות ופחות יש את מי לשאול. פחות ופחות שואלים. המרחק של שלושה דורות, המפריד בינינו לבין הסדר של בית סבא, כבר כמעט אינו ניתן לגישור. הטכסטים של ההגדה המסורתית נשמעים לנו היום כמו שפה זרה, יותר מכל לועזית שהיא.

הדור שידע את ההגדה - והחליט, מדעת ומידיעה, לוותר על מרביתה ולכתוב עבורנו אחרת - הולך ופוחת. בני ובני בניו כבר חפים מרוב האסוציאציות, החוויות

ותחתרגשות של ליל הסדר. בפעם האחרונה למדו על ההגדה של פסח כשהיו בשיתח ד'. כשייסדו סביהם את הקיבוץ, החליטו

לעשות סדר חדש בסדר. בשביל הנכדים, הסדר וחדש הזח גם הוא כבר ישן, ואין להם מושג אם יחד עם מיהאמבטיה שפכו

איזה תינוק בן אלפיים. הם גם לא קשרו קשרינפשי עמוק במיוחד עם ההגדה הקיבוצית, שעודנה נכתבת ונחתמת בכל פעם מחדש, ויוצאת כל כמת שנים במהדורה

יותר מקוצרת ויותר מאויירת. לכן חם פטורים, אולי, גם מתחושת החומצות.

בסיפור החתרוקנות העגום הזה, שכולו כוונות טובות ומעשים טובים, אין בן רשע. אבל את מה שלא הצליח הסבא החכם

להנחיל לבנו התם, הנכד אינו יודע אפילו שאינו יודע לשאול. חדגדיא של פירות זוחל "בכל דור ודור חייב אדם", מודיע הקריין

ליד המיקרופון, ומכריזה הכרזה שעל הקיר מי חייב. מה חייב. מה פתאום מחייבים פה מי שרוצה, שיישאר אחרי הסעודה לספר

ביציאת מצרים ולחכות לאליהו הנביא. אחר כך יחסלו התורנים את הסדר כהילכתו, ורכזת התרגות תעביר באנחת הקלה עוד איקס ביומן, ותשלוף מהמוף את תיק יום השואה.

ליל הסדר. בקרוב, עוד ערב שאפשר

קטע זה לקוח

מ"בקיבוץ"

השוטף - מי

שכבר קרא

אותו שם לא

חייב לקרוא

שנית!

נשאלת השאלה:

מה

היא

מסורת?

ואיך אנחנו

מתיחסים

אליה?

אי חייב?
מה חייב?
לא מה?

NEWS OF THE WEEK

* Still Pessach, and still Spring with a capital "S".

Did you see the storks making their way northward in military formation this week?

* Taking advantage of the good weather, the people working in the Hula Valley have been wheat-harvesting, and are already sowing peanuts, so that we can have a double crop this year. This has meant working days of 14 hours or more, and apart from the permanent

workers Gaddi, Uddie and Mordechai have been giving a hand, not to mention three of our school-leavers, Ronen, Yoram and Set.

* I am told that although our microphone did not exactly improve by falling off the stage three times on Seder night, it is still working and is repairable!

* Ruth Ney has been participating in a (short) film, made by a group of students. She portrayed a kibbutz mother, whose only son has left the kibbutz. "It was quite an experience" she says. "When you make a film, the technical details (where to stand, at what angle the camera is situated, etc.) are more important than the actual acting."

* Another baby became a Jew this week - and another one will become one today. Keep going, kids! (And of course the Barak and Press families).

* Will there be a big aliyah from Russia soon? nobody knows, but on Sunday night you can meet someone who has lately been allowed to come to Israel from there.

* Tommy Amit has left his volcanoes behind, and is now spending some in England before returning home.

* Chaverim came back sunburnt and full of stories after their stay in Sinai. Apparently the trip was most successful, in large part due to Eitan

Gedaliou's efforts. He explained during the day, and led the sing-songs at night!

Once again, Chag Same'ach and Shabbat Shalom,

INGE

I would like to thank the clinic staff and all the many chaverim who assisted during my mother's last illness, and to express my appreciation for the help and support I received and am receiving from everybody in the kibbutz. SHOSH E.

חול חול חול

H A P P Y B I R T H D A Y

19.4.87. Shoshana Yodaikin
Shulamit Frank
Reggie Pearlson
Aviva Goldberg
Shani Weinstein (Edelstein Grandchild)

20.4 Hilel Yodaikin
Clive Blumenthal

IMPORTANT

The telephone at the
gates of the Kibbutz
has a new number -

840

21.4. Irene Shein
Dror Agmon
Shmu'el Epstein
Gershon Mader

22.4. Nathan Epstein
Yig'al Nymark

23.4. Rhona Englesberg

24.4. Nichole Easton
John Cohen

25.4. Natalie Shtrubel

H A P P Y A N N I V E R S A R Y

21.4. Naomi & Benny Forster

F I L M O F T H E W E E K - R O C K Y - 4

Producer: SYLVESTER STALLONE

with - " " , Talya Sher, Burt Young, Carl Vedders.

An action film - not too clever, but effective. Somewhere there is also
a sort of (intellectual) message of "back to nature".

(Was there also a "Rocky"- 1 -- 2 -- 3 ?)